

קונטרס
מירון
א.י.כ.ה

שו"ת ואגרות חיזוק
מב"ק מרן רבינו שליט"א
מקראלי
בדבר הנסיעה למירון בזמן מלחמה

יצא לאור ע"י

מכון ספרי בית קראלי

בנשיאות כ"ק מרן רבינו עט"ר שליט"א

ערב לג בעומר תשפ"ו

בסיוע

לזכר עולם יהיה צדיק

מאור עינינו גאון עוזינו השרף האלוקי המנורה

הטהורה ציס"ע מופת הדור עמוד ההוראה

מרן רביה"ק יצחק צבי משה זיע"א

בעמח"ס 'שלחן משה' ויגד משה'

בן מו"ר הרה"צ אביגדור מוזס זיע"א

בעל "אור אביגדור"

עלה בסערה השמימה

ד' טבת תשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה

הונצח ע"י

תלמידיו חסידיו ומעריציו

בארה"ק ובחו"ל

בס"ד, ליל יד אייר פסח שני תשפ"ד

לכבוד

הגאון גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בקה"ק ומח"ס "גם אני אודך"

הנה במה ששאלת לגבי העליה למירון בהאי שתא ביומא דהילולא דרשב"י, אפשר הרי לדון ולפלפל בפלפולא של תורה ולהרחיב בענין אבל היות והזמן קצר אענה בקוצר אמרין.

לענ"ד היות ואתרא קדישא מירון, מסוגל לישועה גדולה בכל העינים, בפרט ביום לג בעומר יש לחלק:

א. אלו הנוסעים למירון בכל שנה בכדי לשמוח בשמחת הרשב"י גרידא, בוודאי שאין להם לנסוע השנה.

ויוכלו לעשות זאת בקבר שמעון הצדיק ושמואל הנביא וכו'. או/ו במסגרת קהילות הקודש בכל אתר ואתר.

ב. אלו שזקוקים לישועה גדולה, בפרט עבור חולה מסוכן וכו', בודאי יש לאפשר להם לעלות מירונה, ויעשו השתדלות לקבל אישור עליה מהרשויות.

ג. כן מן הרצוי היה לסדר שבעלי החלאקות, יוכלו לעלות מירונה עם בניהם.

יה"ר שעד ל"ג בעומר, תשקוט הארץ, ונזכה לביאת הגואל במהרה בימינו, אכי"ר.

בתקוה לבשורות טובות

הק' יוסף מוזס

בהגה"ק מקראלי זי"ע

בשבח מוסרי הנפש למירון

בס"ד, לד בעומר, יומא דהילולא של הרה"ק הרמ"מ מרמינוב זי"ע תשפ"ד.

לכבוד

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בקה"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

אחדשה"ט

הנה גם גם שישנם דעות לכאן ולכאן בענין העליה למירון בשעת מלחמה וחשש לסכנה מיידית, אי אפשר להתעלם ממוסרי הנפש אשר מוכנים לסכן את חייהם ולא לוותר על העליה לרבי שמעון שמראים בזה שמקושרים אליו מעמקי נשמתם. כפי שנאמר ארץ ישראל נקנת ביסורין מסירות נפש זו לא החלה מהיום כידוע ולדוגמה מביא אני ציטוט (שמביא הגרש"ב גנוט) מסיפורו של הרה"ח אליעזר שפר ז"ל חד מן חבריא דחסידי קארלין. שמספר כדלהלן:

במלחמת ששת הימים. "שירתתי בצנחנים, ובאותה שנה, שנת תשכ"ז ל"ג בעומר חל במוצ"ש. הלכתי אז למוטה גור, שהיה מפקד החטיבה, חטיבה 55, ואמרתי לו שאני רוצה לנסוע לל"ג בעומר למירון. הוא אמר לי: "נפלת על הראש? כל רגע צפויה תקיפה ולא ידוע מתי תתחיל המלחמה. אבל" – הוא הוסיף ואמר – "אני מכיר אותך, אתה הרי תלך בכל מקרה, אז אני אומר לך מראש: אם אתה חוזר ואנחנו לא במקום שחנינו (שהיה במחנה ישראל, מול נתב"ג) לך ישר לכלא 6 ותתארח שם לחודש, אין צורך לבוא אליי לשפיטה, אני שופט אותך מראש..."

"הלכתי למירון באותה שנה, אני מגיע למקום, ואין זכר להדלקה, אין כליזמריים, החצר ריקה. אבל אני – שמרתי על המסורת. התקדמתי לכיוון הציון, ופתאום אני שומע שירה מאחד החדרים. אני עולה למעלה, ואני רואה את האדמו"ר רבי מרדכי מזועהיל זצ"ל שר עם כמה מחסידיו. אנחנו אמנם משתייכים לחסידות קרלין, אבל הכרתי אותו. היו שם באותה שנה אולי עשרה אנשים. הרבי שראה אותי, חייל צעיר, מולו, שאל מה קורה? אבל אני לא ידעתי יותר מאחרים מתי תפרוץ המלחמה. לפני לכתי הוא נתן לי את ברכתו.

"לאחר מכן ניגשתי לציון עצמו, שם מצאתי את חכם אהרון, יהודי שהיה גר במירון כל השנה, כבר אז. חכם אהרון הגיע מקווקז ברגל, ולא עזב את מירון גם כשהיה יישוב ערבי כולו. אף הוא נתן לי ברכה, ולאחר מכן חזרתי לחטיבה. אני יכול לומר בוודאות שבמירון של שנת תשכ"ז היו שם רק ר' מרדכי מזועהיל, חכם אהרון, שהיה ליד הציון יום ולילה, וכמה חסידים. באותו זמן גם הייתה 'האפלה' ואי אפשר היה לעשות הדלקה או בכלל להדליק אורות, כדי שהאויב לא יפציץ מקומות מוארים. גם מעבר לאותה שנה, הציבור במירון עוד היה קטן באופן כללי."

בשנת התש"ח, בזמן מלחמת העצמאות, סיפר שפר, לא היה אפילו לא אדם אחד בציון, עד כמה שהוא יודע. "עוד לא פגשתי מישהו שהיה שם באותה שנה. הייתי נער צעיר, וברגע ששמעתי שמירון שוחררה, מיד הלכתי לשם עם חבר. אבל בל"ג בעומר של אותה שנה, גם הפלוגה הדתית וגם יוסף הגלילי, מאבות המיישבים במירון, לא היו במירון בתש"ח. כשהגעתי למירון אחרי ששחררו אותו, ביקשנו סליחה מרבי שמעון ורבי אלעזר בנו שלא זכינו להגיע לציונו בל"ג בעומר" (ס"צ).

כן מסופר כי בחודש אייר תשכ"ז היה מצב בטחוני מסוכן ביותר והתנועה היתה אסורה. היתה אז מדיניות האפלה והכל היה חשור. ה"אמרי חיים" הודיע שברצונו לנסוע למירון, כדי להעביר לשלומם של היושבים בציון בקבר הרשב"י זי"ע, אך עזרתו מקודש, הרבנית ע"ה, וגם בנו כ"ק האדמו"ר הישועות משה זצ"ל, ניסו לשכנעו בכל כוחם לבל ייסע עד מירון, אך ה"אמרי חיים" היה נחרץ והוא הודיע באופן חד משמעי שהוא נוסע למירון ויהי מה. הוא נסע, יחד עם בנו ה"ישועות משה" זצ"ל למירון והם הגיעו ל"אזור המלחמה". כל מירון היה מלא וגדוש בחיילים וטנקים. המפקדים תמחו מה עושה כאן הרבי, אך הם איפשרו לו להיכנס לציון פנימה. הרבי ביקש שאיש לא ייכנס איתו. הוא נכנס לבדו, השתטח על הציון בהתרגשות עזה והחל לקרוא בקול רם ובבכיות עצומות תהילים. רק לעמוד בחוץ ולשמוע כבר היה זה מחזה נורא הוד וכשהסתיימה תפילתו אמר הרבי זי"ע ש"ברוך השם! פעלנו ישועה קרובה". והישועה, כך כולנו יודעים, אכן לא איחרה לבוא.

רואים אנו שבכל הדורות, יהודים רבים בהם גדולי דור מסרו נפשם לנסוע לג בעומר לרבי שמעון במירון.

הרי לנו מעשה רב של הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זצ"ל, שבעיצומם של
מלחמות ומצב ביטחוני חמור, עלו במס"נ לציון הק' ופעלו ישועות לכלל
ישראל..

הרי לנו שבחם וזכותם של מוסרי הנפש הראויה לתשבחות ואשריהם ואשרי
חלקם.

כמובן צריכים לאחוז בזה באמת, ולא כל אחד בדרגא דילה, שיוכל למסור
נפשו עבור זה.

ונהרא ונהרא פשטא

ויה"ר שזכות רשב"י תגן עלינו ועכ"י ונזכה במהרה לגאולה
האמיתית והשלימה, מתוך רחמים וחסדים מגולים אכי"ר.

הכותב למען עמו ישראל באהבה

הק' יוסף מוזס

בהגה"ק מקראלי זי"ע

בדבר הנסיעה של הרה"ק מקארלין זי"ע למירון בזמן סכנה

בס"ד, יד מר-חשון תשפ"ה, יומא דהילולא של הרה"ק אברהם אלימלך מקרלין זי"ע

לכבוד

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ בקה"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

אחדשה"ט

הנה אנו ביומא דהילולא של הרה"ק אברהם אלימלך מקארלין זי"ע שנעקדה"ש.

אחר שהיה בארץ ישראל טרם פרוץ השואה, וצפה כבר אז את תחילתה ומסר את נפשו לביטול הגזירה.

בא לפני עדותו של מרן הגאון רבי ישראל גרוסמן זצ"ל על הימים הללו וקראתי בו סיפור הנוגע למה שכתבנו לכם כבר בדבר גדולי ישראל זי"ע שמסרו נפשם על העליה למירון.

והנה העדות הנוגעת לענינו:

כ"ב תמוז תרצ"ט: רבינו הביע רצונו להשתטח על ציון הרשב"י באתרא קדישא מירון. מקורביו ניסו להשפיע עליו ולמנעו מכך, מפני שהדרכים המובילים למירון היו בחזקת סכנה. זה קרוב לשלוש שנים, משנת תרצ"ו ואילך, שאתרא קדישא מירון היה סגור ומסוגר, ואפילו בל"ג בעומר לא עלו על הציון.

המחבלים ימ"ש היו מסתתרים בנקיקי הסלעים הגבוהים מעל הכביש הצר והמפותל, והיו יורים על הרכבים שעשו את דרכם בכביש. רבינו עמד על דעתו להוציא לפועל את הנסיעה, בהפטירו "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק".

כ"ב תמוז, יומא דהילולא של האדמו"ר הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע, חל בשנה ההוא ביום ראשון. בשבת קודש שלפני ההילולא, שהינו עם רבינו בעיה"ק טבריה, שבת מרוממת ועילאית עברה עלינו. התפילות והשולחנות של רבינו הפיחו רוח חיים, אמונה ותקוה כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב.

במוצאי שבת קודש התפזר הקהל כל אחד לאכסנייתו. כצעיר לימים נשארתי בחברת כמה מזקני החסידים שישבו במרפסת הסמוכה לאכסנייתו של רבינו, ושוחחו בדברי תורה וחסידות וסיפורי צדיקים.

השעה היתה שעתיים לאחר חצות. לפתע נכנס רבינו למרפסת, ואמר בלשון הצטדקות לפשר הופעתו בשעה כה מאוחרת, כשאנו נזכרים שלמחר עלינו לפקוד את הציונים הקדושים של הני קדושי עליון שרפי מעלה, אין אנו מסוגלים לחטוף אפילו תנומה קלה. הרה"ח רבי אהרן הלטובסקי זצ"ל הציע לרבינו בדחילו ורחימו, אולי יואיל רבינו לקחת כדור שיננה שיעזור לו לנוח קצת, השיב לו רבינו: כבר לקחתי שני כדורים ולא הועילו מאומה....

כדאי ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק

יום ראשון כ"ב תמוז לפנות בוקר, ציבור הנוסעים כבר ישבו על מקומותיהם באוטובוס העומד להסיעם למירון. רבינו נכנס לרכב פרטי כשלצידו יושבים רבי אהרן טוריווער ורבי יהושע העשיל הלטובסקי זצ"ל. והנה ביקש רבינו לראות את הנוסעים: הוא עלה לאוטובוס, סקר את פניו של כל אחד ואחד מיושביו, סיים צד אחד של היושבים ופנה לצד השני. כך עבר כמפקד בגדוד מאחד לאחד, ונענה: נו... אפשר לנסוע. כל הדרך העולה למירון היתה שוממת. הלב הלם בחזקה, שרק נזכה להגיע למחוז חפצנו לחיים ולשלום.

כשהגענו לחצר הציון הקדוש נוכחנו לראות את העזובה: האבק והחול הצטברו בכל מקום. רבינו ביקש להכנס לבד למערה, כל הקהל עמד והמתין

בחוץ. לאחר שהייה ממושכת נכנסנו לפנים המערה, הבטנו על רבינו ונבהלנו למראה עיניו הנפוחות מבכי. עבודתו המאומצת בתפילה ובתחנונים למען הכלל, הותירה רושם עז על מראה פניו, וכשאחד מזקני החסידים הזדעזע למראהו ואמר: הרבי לא יוכל לשאת את המשא והמשימה שנטל על עצמו, הפטיר רבינו "האלט מען נישט אויס"... אז לא אוכל לשאתו...

התחילו תפילת שחרית. לפני 'ברוך שאמר' סובב רבינו את ראשו ואמר: "קראו אל ה' בחזקה", ושאל: מי יכול להתפלל חזק ובקול? הצביעו על רבי זלמן בריזל זצ"ל. מי יכול לתאר את ההתעוררות העצומה שהיתה בתפילה, הקולות בקעו והגיע ולמרחקים, פחדנו שעוד מעט יתקהלו כל הערבים מהסביבה... תפילת שחרית ארכה למעלה משעתיים עכ"ל.

יה"ר שזכות רשב"י תגן עלינו ועכ"י ונזכה במהרה לגאולה האמיתית והשלימה, מתוך רחמים וחסדים מגולים אכ"ר.

הדושה"ט

הק' יוסף מוזס

בהגה"ק מקראלי זי"ע

על מה אבדה מירון

...מעשה פלא, רואים אנו, זה כמה שנים, אשר שנה אחר שנה, לקראת ל"ג בעומר, נסגרים שערי מירון ומונעים מציבור היראים להשתטח בציון ולערוך את מעמדי ההדלקות ולשמוח בשמחת הרשב"י, אשר בכל שנה מתעוררת סיבה אחרת, אשר מונעת את קיום מעמדי ההילולא באתרא קדישא מירון.

ואף בשנה אשר התאפשרה ההילולא, היא הסתיימה ל"ע באסון נורא, אשר ניספו בו מ"ה קרבנות, השם ישמרינו.

שנה שעברה הודו לד' כי טוב, איפשרו את קיום מעמדי ההילולא, אשר רובם נערכו אך ורק בפאתי ההר.

ושוב פעם השנה, התעורר הקצף, ושוב פעם שערי מירון סגורים, ונהפך לאבל מחולינו.

בואו נעשה חשבון על מה ויצא הקצף, האם ייתכן שהרשב"י אינו חפץ בנו, דווקא אשר בכל שנה ושנה, נתקנים תקנות גדולות לחיזוק דרכי הצניעות והקדושה בהר מירון.

אלא חוששנו שיתכן מאוד שישנו קטרוג בשמים, על שהרחיקו מחגיגות ל"ג בעומר בהר מירון, את המוני פשוטי העם שבאו מידי שנה מכל קצווי הארץ, כאשר בשנים האחרונות כל אירועי החג, מתנהלים באופן ממוסד ע"י חצרות וקהילות ולא השאירו דריסת רגל להמוני העם הקרויים עמך, אשר על כן ממעטים הם לבוא.

ועל זה צריכים אנו לעשות חשבון הנפש, האם לא יצא "שכרו בהפסדו" וצריכים עסקני הציבור, להקדיש את ל"ג בעומר במירון, לקירוב לבבות ישראל

ולחזק את הקשר של העם בשדות, ואם צריך אף לתת העדפת מתקנת לפעילות אירגוני הקירוב במירון.

מסופר שבאחד מימי ל"ג בעומר נעמדו הרה"ק ה"אמרי חיים" מויז'ניץ זי"ע ואחיו ה"מקור ברוך" מסערט ויז'ניץ זי"ע בבית הסמוך יחסית לקבר הרשב"י והביטו בהתפעלות בהמון האדם הנוהר לקבר הרשב"י. ה"מקור ברוך" אמר בדמעה לאחיו: "ראה נא, ראה כיצד יש ליהודים אמונה פשוטה וזכה. אנשים לא רואים כלום ולא מבינים כלום ובכל זאת הם באים ממרחקים כדי לעלות ולהתפלל בציון הרשב"י..."

השיב לו ה"אמרי חיים" שה"בית אהרן" אומר: "מה הקדוש ברוך הוא לכל – אף רבי שמעון בר יוחאי לכל!"...

ועל זה אמר ה"בית אהרן": "מה הקדוש ברוך הוא לכל – אף רבי שמעון בר יוחאי לכל"

כד דכירנא בשנים קדמוניות, שנסעתי יחד עם כ"ק אאמו"ר זי"ע ולא היתה בימי אלו תחבורה מבני ברק למירון, ונסענו לתל אביב ומשם ברכבת לחיפה ומשם באטובוס למירון.

ולצערינו הדרכים לא היו כלל בהפרדה ואף לא היו בשעתו דרכי מהדריין, ונאלצנו ללכת יד ביד, בצידי הדרך אשר היו עמוסים ברבבות מסורתיים שגדשו את ההר ויש ששהו במקום כבר שבוע לפני, וישנו באוהלים ושחטו כבשים.

וב"ה לא שמענו בשנים אלו, אשר שערי מירון יהיו סגורים ותאסר העליה אליה, מסיבת סכנה זו או אחרת.

אמנם כאשר דרא, שבשנים האחרונות יכולים יהודים חרדים לעלות לאתרא קדישא מירון, באופן מהודר, אבל צריכים אנו לומר, שאולי אשמים אנו, שהמסורתיים ממעטים לבוא, ולעשות הכל בכדי לקשר ולהחזיר למירון, את המוני העם שבשדות.

ובעוד שאנו החרדים לדבר השם יכולים להתאסף בבתי מדרשיות ובתי כנסיות, ולערוך הדלקות בראשות רבותינו גדולי וצדיקי הדור, בעוד שלהמוני העם אין את זה, והעליה בל"ג בעומר למירון היא שמקשרת ומרוממת אותם ליהדות, [אגב ידוע שבקרוב בני עדות המזרח, נוהגים לשורר מידי שבת בשבתו, את הניגון בר יוחאי ולא רק בשבת לפני לג בעומר כמנהגינו].

מכאן הקריאה, לראשי הציבור שיקחו זאת לתשומת ליבם, ובזכות זה נזכה לאורו של הרשב"י ושוב נוכל לשוש ולשמוח באתרא קדישא מירון, מתוך הרחבת הדעת ושלוות הנפש, עד ביאת גואל צדק במהרה וימינו אכי"ר..

ונסיים בדברי הרבי בעל ה'חוקי חיים' זצ"ל (מרשימות תלמידו בעל גם אני אודך שליט"א) שאמר בעת ההדלקה המסורתית שבל"ג בעומר התשכ"ז, בעיצומה של מלחמת 'ששת הימים': "כדאי רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק (ברכות ט' ע"א), הנה בכל שנה נוסעים למירון על ציון קדשו, והשנה שאי אפשר ללכת שם להתפלל, כדאי לסמוך עליו בשעת הדחק כזה, שהוא יתפלל עלינו.

כעת הוא בבחינת 'ויעבור מרדכי', (אסתר ד', י"ז), שביטל מרדכי הצדיק היום טוב של פסח, והתענו אז ביום טוב, (מגילה ט"ו ע"א), והוא כדי להראות לעילא איזה פנים יש לכל העולמות כשבני ישראל אינם מקיימים הפסח, וכן היום, כי בכל שנה ושנה נוסעים רבבות לציון הרשב"י, והשנה שלא נוסעים למירון, מראים בזה איזה פנים יש לכל העולמות כשאינם נוסעים למירון, ובודאי הרשב"י ירעיש עולמות על זה, והוא יפטור אותנו מן הדין, כי אם בחייו אמר כן, כל שכן לאחר הסתלקותו, וזכותו יעמוד לנו להינצל מכל פגעים רעים אנחנו וכל בני ישראל אמנ".

איגרת התחזקות אחר האסון במירון

בס"ד, א' בהר בחוקתי לה לעומר תשפ"א לסדר אם בחקתי תלכו...

לכבוד

הרה"ג רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בקהילתינו הק' ומח"ס גם אני אודך
ותלמידו של אאמו"ר הגה"ק מקראלי זיע"א

במענה למה ששאלת במה אפשר להתחזק, לאחר האסון הכבד והטרגדיה הנוראה שאירעה בליל לג בעומר באתרא קדישא מירון.

הנה מי אנכי הקטן שיעמוד במקום של גדולי ישראל מכל החוגים והעדות, שיקראו להתחזק בכל מיני ענינים, ובפרט כאלו שאף בימים כסדרן צריכים חיזוק, אבל פטור בלי כלום אי אפשר.

בראשונה צריכים אנו להתחזק באמונה שהכל מאיתו השי"ת, והריבונו של עולם אינו עושה שום עוולה, כמובא ברמב"ם על הפסוק "צורי ולא עוולתה בו", שהריבונו של עולם, אף מחשב את הצער וסבלם של בני המשפחות.

מובא באדרא רבה שאם מידת הדין שורה בעיר, יברחו מהעיר, כשמידת דין שולטת, אינו מבחין בין צדיקים לרשעים.

לפי זה נראה, שהניספים הם קרבנות ציבור, ואין בהכרח שהגיע זמנם, אלא נתפסו במידת הדין, שבסיבתה אין לנו מושג, כי נסתרים דרכי ד'.

על כן לצד האבל והצער הנורא, צריך כל אחד ואחד מאיתנו להודות על החסד שעשה עימו השם, שניצל ממידת הדין, וגם אלו שנהגים בדרך כלל לנסוע, והשנה גמלה בליבם שלא לנסוע, והרי ייתכן שבכך ניצלו חייהם, שלא לדבר על הטראומה שעברו כל אלו, שהיו בהר מירון באותה עת.

וכמובא בספה"ק שלחן הטהור מרבינו אהרן קדוש ד' זי"ע, שאם האדם מסתפק אם לעשות או לנסוע, יילך אחר המשקל הראשון, והוא כבת קול מן השמים, ואגב גם אנו לא נסענו השנה למירון מטעם זה. ושמענו זאת גם מאחרים.

מסופר, שפעם פרצה שריפה בעיירת סקוירא בארה"ב, וכילתה בתים רבים, ניסחו רבני הקהילה כרוז ובו קראו להתחזק בנושאים שונים כגון כבוד בית המדרש שלא לדבר בתפילה לשה"ר וכו', והביאו אותו לפני מייסד השיכון כ"ק אדמו"ר בעל התולדות יעקב יוסף מסקוירא זי"ע, והעביר עליו פס וכתב "לב יודע מרת נפשו"

דהיינו, כל אחד מאיתנו יודע יותר מכל אחד אחר, מה הוא בדיוק, במה הוא נגוע ומה הוא צריך לתקן ולהתחזק.

וכפי שראינו מבין הנפגעים שמשתייכים לכלל החוגים והעדות ולא דווקא למגזר מסויים, והדבר אומר דרשינו.

ושמעתי פעם ווארט נפלא על הפסוק עומדים צפופים ומשתחוים מרווחים, שאם כל אחד עומד על דעתו, הרי "צפופים", ואם משתחוים שכל אחד מכופף עצמו כלפי השני הרי מרווחים, יש מקום לכל אחד.

ע"כ בוא ונתעורר כמאמר הפסוק עורו ישנים והקיצו מתרדמתכם. וניזהר שלא להיתפס לעצת היצר ולחפש ולתלות אם האשם בדרכי הטבע ובכשלים שונים, ובכך נתקרר חס ושלום מהצורך להתחזק ולתקן את דרכינו ולשוב אל ד' אלוֹקינו.

וכפי שפירשנו בפרשת תצוה, שהסיבה שלא כתבו את שמו של משה רבינו ע"ה לומר לך, אל תתלה את הנאמר בפרשה, שהם לא קשורים אלינו, אלא זה נאמר אך ורק לגדולים וצדיקים, אלא תצווה דהיינו לשון צוותא, לאחד את בני ישראל, והוא דבר המוטל על כל אחד ואחד מישראל.

ובוודאי צריכים אנו ובפרט שאנו בימי הספירה, להתחזק בין אדם לחבירו ולכבד זה את זה, ונסיר את הקנאה מהצלחת חברינו, ונפרגן לכל אחד באשר הוא, בוודאי שנתרחק מכל מחלוקת שהוא.

המצפה לישועת הכלל והפרט

יוסף מוזס

באדמו"ר הגה"ק מקראלי זצלה"ה